

יוסף חסדי ורחל

1585

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי יוסף ורחל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
העלון ז"ל אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויה "זל שנלב" ביום ז' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזה סויה ע"ה שנלב" ביום כז' מרחשון התשע"ז

"להתעורר עכשיו!"

גם בימי אוסלו הייתה אופוריה, אבל מהר מאוד התברר מי היה מפוכח ומי שגה בדמיונות שוא. צריך לסלק הצידה את מכול התעמולה, הסיסמאות וההונאה קראנו בתורה על כריתת הברית שבין הקב"ה לאברהם אבינו, שבת נתן לעם-ישראל את ארץ-ישראל, נחתה עליה הנזירה הכואבת והצורבת של קריעת נחתים גדולים מלב-ליבה של הארץ ומסירתם לידי אויבינו ושונאינו כנפש.

הציבור בישראל נשקף במבול של מילים, סיסמאות וטעויות. ראש-הממשלה ושריו, שהמיטו עלינו אז את הסכם הנסיגה הכור הזה, אינם נוהגים אחרת ממי שהביאו עלינו את הסכמי אוסלו.

אותן טכניקות שקופות של תעמולה, שטיפת-מוח וגם - כן, כן! - כוב והונאה. למשל, ביטול האמנה הפלסטינית או הכרה במדינת יהודית המוצגים לציבור ביוזעין בדרך שהיא הרוקח מאוד מהאמת.

הסכם - עם מי?

צריך לסלק הצידה את ענני האופוריה והתעמולה ולדון בשורש הבעיה. שאל את עצמך שאלה פשוטה: מציעים לך לעשות עסקה גדולה עם רמאי ונוכל, שא-אפשר להאמין לשום מילה שלו.

הוא מוכן לחתום על הסכם מפורט, שיש בו מאות סעיפים ותת-סעיפים, אבל אתה לא מאמין לו. האם היית משקיע את כספך בעסקה כזאת?

וראו זה פלא: כששואלים את הציבור בישראל אם הוא מאמין לאבן מאזן וחבר מרעיו, התשובה ברורה והדר-משמעת - רובו הגדול של העם בישראל אינו מאמין לו. שואלים אם הוא יקיים את ההסכם, והאנשים מנחכים: "הוא יקיים כל עוד זה משתלם לו". אבל כששואלים אם צריך להוסיף ולחתום על הסכם נוסף עם הבורה הנוכלים הזאת, יש רוב לתומכי ההסכם. אך אפשר להסביר סתירה מוחשית זו?

יש רק תשובה אחת: האנשים הפסיקו לחשוב. הלעיטו אותם בסיסמאות והם מדקלמים את המילים שבחן שוטפים את מוחם. הכול רוצים להיות פופולריים, ובמינו פופולרי לדבר על 'אין ברידה', 'הלנצה תאכל חרב', 'צריך לנסות' ושאר סיסמאות סרק. וכך אנו נופלים פעם אחר פעם במלכודת הקורמה הפלסטינית.

ראש-הממשלה עצמו הביע לא אחת את דעתו, שבמוקדם או במאוחר יתחולל פיצוץ עם הפלסטינים. ברור לו, כשם שברור לכל הציבור, שיום יבוא ויפרוץ עימות דמים בינינו ובינם. זה יקרה ביום שלא נוכל עוד לתת להם את מבוקשם. או, כשנגיע לקצה גבול הוויתורים ולהם לא יהיה עוד עניין לעמות עליהם את מסווה ההונאה, ויפרץ העימות במלוא עוצמתו. האינטרס העליון שלנו הוא לשמור לעצמנו ככל היותר נכסים ויכולות כדי לקדם את פני העימות, ולמנוע מאויבינו להיערך לקראת יום המבחן. תחת זאת אנחנו, כמו-דינו, מעניקים להם שטחים, מאפשרים 'מעבר בטוח', נמל ימי ושדה-תעופה - ומחזירים להם את הרוצחים ואת כאשר כבר עכשיו ידוע על מפעלי נשק שקמו ומקימים בשטחים שנמסרו לידיהם ועל הברחת מילים ואמצעי לחימה נוספים לתוך השטח.

זו הבעיה האמיתית שלנו - לא סעיפים ותת-סעיפים. איזו חשיבות יש להצגה שבה 'הבטול' האמנה הפלסטינית הקוראת להשמדתנו? עצם העובדה שהיא כבר 'מתבטלת' ארבע-חמש פעמים מוכיחה עד כמה היא שרירה וקיימת. מרוב שנאתם אותנו, קשה להם אפילו לעשות הצגה אמיתית של ביטול האמנה. ועם הקבורה הזאת אנחנו עושים הסכמים.

זו הסיבה האמיתית והעיקרית שבגללה ההסכם הזה פסול מעיקרו. כל ה'הישגים' הם אחיזת עיניים ותו לא; מסך עשן שנועד להסתיר את האסון האמיתי הלילה. הצורה האמיתית שההסכם הזה מעניק לאויבינו המסוכנים ביותר את היכולת לאיים על חיינו ולהחזיק את כולנו כבני-ערובה בידהם.

גם בימי אוסלו הייתה אופוריה, אבל מהר מאוד התברר מי היה מפוכח ומי שגה בדמיונות שוא. להתעורר עכשיו, כי מחר יהיה מאוחר, חלילה.

בת שלום

שבת ט' כסלו ה-תשפ"ו

פרשה: ויצא

הפטרה: ועמי תלואים

הדלקת נרות - 16:13
צאת השבת - 17:06
ר"ת: 17:38

הדלקת נרות בשבת הבאה 16:13

ישלח	ויצא
5:22 <	עמוד השחר: 5:16
5:29 <	זמן טלית: 5:23
6:26 <	זריחה: 6:21
11:31 <	חצות: 11:28
11:56 <	מנחה גדולה: 11:54
16:35 <	שקיעה: 16:35

הפסוקים

"החלום והאדם"

על-ידי החלום אפשר להכיר את האדם, שכן אין אדם רואה אלא מהרהורי ליבו. יעקב רואה בחלומו סולם שראשו מגיע השמימה, מלאכי אלוקים ואחר-כך "והנה ה' ניצב עליו", ואילו פרעה רואה בחלומו - פרות...

העלון לרפואת מנשה בן דוד וברוריה מרת אחותי זינה בת רחל ולע"ז תמי' שלום בר שמתח ז"ל חמותי מרים בת רחל ע"ה הרוצה להקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

"חרב פיפיות" ג'

ספרו של חרוב

מבטו החד של נאצר הבהיר לו כי תמיהתו אינה במקומה. "מארי שבזי יודע הכל!", פסק נאצר. "רק הוא יוכל לעזור לך! בוא נלך אליו, עכשיו!"

שעה קלה לאחר מכן דרכו רגליהם של השנים בפתח מעונו הצנוע של מארי שלום שבזי.

מארי שלום היה שקוע בתלמודו. כאשר מוחמד כרע ברך לרגליו והחל מתחנן לפניו שיפעל להשבת אוצרו הגנוב.

עיניו של מארי שלום נעצמו. הוא ידע כי אם ישיב למוסלמי את גניבתו, יתקדש שמו יתברך בין הגויים. ומשכך. גמר אומר לסייע בעדו.

"אוצרך נמצא בבית שכנך. סעיד", אמר, "בעוד שעה קלה יצא סעיד להתפלל, ואיש לא יהיה בבית. היכנס אל הבית ותמצא את אוצרך בעליית הגג!"

מוחמד עמד על עומדו כהלום רעם. הוא לא ידע כיצד להגיב. סעיד היה שכנו הטוב, ידידו משכבר הימים, שהצטער לשמוע על גניבתו ואף סייע בעדו בחיפושיו הנרחבים. הוא? ! דווקא הוא?!

נאצר, ידידו, הוא שניערו והעירו. "מה! עלינו למהר אל ביתו של סעיד! שלא נחמיץ את שעת הכושר!"

היכרותם של מוחמד וסעיד, איש את בית רעהו, היתה הדדית. כשם שסעיד הכיר כל פתח וחלון בבית שכנו, כך היו גם שבילי ביתו של סעיד נהירים למוחמד.

משכך, כאשר הבחינו נאצר ומוחמד בדמותו של סעיד המתרחקת במעלה הרחוב, מיהר מוחמד לחמוק אל שטח שכנו, דרך פרצה בלתי נראית בגדר הגפנים של חצרו האחורית. משם קצרה היתה הדרך אל הבית פנימה, וכאשר דרכו רגליו של מוחמד בעליית הגג.

חישב ליבו לפקוע מרוב מתח והתרגשות.

תיבתו, תיבת האוצרות האהובה, היתה מונחת בפנית החדר. סעיד טרח, אמנם, להסוותה באריג עבה, אבל מוחמד יכול היה לזהות את רכושו גם מבעד לעשרה אריגים...

שעת בין ערביים. בביתו של סעיד זעם ומהומה, ובביתו של מוחמד שמחה עצומה.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Har Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין

לע"ז מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"צ ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

אמרו בתרגום יונתן בן עוזיאל: "חמשה ניסים נעשו ליעקב כאשר יצא מבאר שבע. הנס הראשון, התקצרו שעות היום ושקעה חמה שלא בעונתה. כי הנבואה ביקשה להתגלות לו. הנס השני, ארבע האבנים שהניח למראשותיו, מצאן בבוקר אבן אחת. הנס השלישי, האבן על פי הבאר, שכל הרועים היו מתכנסים כדי לחלצה מעל פי הבאר, גלגל אותה בידו האחת. הנס הרביעי, שהמים בבאר עלו לקראתו ונבעו מאליהם חוצה, והיתה הבאר נובעת מים כל השנים ששהה בהן. הנס החמישי, שקפצה לו הדרך ובאותו יום שיצא – הגיע לחרן.

והגאון רבי מימון בן עטר זצ"ל כתב בספרו "טעמי המקרא", שלפיכך נכתב "וילך חרנה" במקום "וילך לחרן", שהאות – ה – רומזת על חמשת הניסים הנזכרים.

"והנה ה' ניצב עליו"

כתב ה"אור החיים" הקדוש זצ"ל: "והנה ה' ניצב עליו" בפשוטו בראש אותו סולם. אך הכוונה גם לומר שה' ניצב עליו – על יעקב אבינו ע"ה, "האבות הן הן המרכבה" לשכינה.

"ואולם לו שם ה' ה' בראשונה"

לשם מה מספרת התורה הקדושה, שלבית אל קראו לז' אלא, ביאר רבינו הרלב"ג זצ"ל, ביקשה התורה ללמדנו את מידת ההסתפקות במועט במקום להצטרך לטובת הבריות: למרות שהיתה שם עיר סמוכה, ושמה לז', לא סר לשם יעקב אבינו לבקש אכסניה מרווחת, אלא שכב במקומו ושם אבן מראשותיו...

"והיה זרעך כעפר הארץ"

כתב הגאון רבי אברהם סבע זצ"ל, ממגורשי ספרד, בספרו "צור המור": "זה סמלו וזה ייחודו של עם ישראל. הריהו כעפר הארץ, שהכל דורכים עליו, ורומסים אותו. ובסופו של דבר, כל רומסיו נופלים – והוא מכסה אותם, מעליהם..."

ולכן מרמז מראה הסולם, שהוא מוצב ארצה, זה מצב ישראל בגלות. אך ראשו

מגיע השמימה – בעת הגאולה הקרובה, במהרה, בימינו.

"לקח יעקב את כל אשר לאבינו"

שאל הרב "בינה לעיתים" זצ"ל: כיצד יכולים היו לומר כי יעקב אבינו ע"ה לקח את כל אשר ללבו, והלא היו ללבו עדרי צאן רבים ביד בני לבן. והם עצמם אמרו "ומאשר לאבינו (כלומר מחלק מרכושו) עשה את כל הכבוד הזה".

ותירץ, שהתכוונו לומר שיעקב אבינו נטל מאביהם לבן, את כל עורמתו ותבססיו, התעמת עימו, וגם יכל לו – "לקח יעקב את כל אשר לאבינו", השתמש כנגדו בנישקו שלו...

"הארץ אשר אתה שוכב עליה"

כתב גאון עוזינו מרן החיד"א זצ"ל: כשישראל הם בשפל המדרגה, ידעו כי הגיע שעתם לעלות מעלה מעלה. "הארץ אשר אתה שוכב עליה", מכלי כר וכסת, בתכלית העוני, הרי זה לאות כי "לך אתננה ולזרעך". וכן "והיה זרעך כעפר הארץ", כאשר ירדו ח"ו עד לעפר, אזי אין והיה אלא לשון שמחה, "ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה", תעלה מעלה מעלה לרום המעלה. ובאור החיים הקדוש זצ"ל כתב, שלפני הגאולה ירדו לשער ה' – משערי טומאה, ומשם דייקא יעלו עד ל' – נ – שערי בינה.

"והיה זרעך כעפר הארץ"

עת צרה היתה ליעקב לפני כאלף שנה, כאשר גולת תימן נאנקה בעניה וסבלה, ונבוכה בעטיו של משיח שקר שהתסיסה, אזי כתב להם רבינו הרמב"ם ז"ל את "אגרת תימן" הידועה, בו הורם את הדרך הישרה וחזק את רוחם. בה התייחס גם לפסוקנו: "והיה זרעך כעפר הארץ".

כלומר, כמו שהעפר הכל דורכים עליו ורומסים אותו, אבל בסופו של דבר הרומסים ייטמנו בתוכו והוא יעלה על גבם – כך עם ישראל. כל רודפיו יכלו ויאבדו, והוא ישאר לנצח, בלתי מנוצח.

פרשת ויקרא

הלכות הנחת תבשיל על האש מערב שבת על מנת

שיתבשל בשבת (שהיה)

והלכות חימום תבשיל בשבת (חזרה)

ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

עירוי מים חמים על מים חמים שבכלי אחר

נא. אף למנהג הספרדים ועדות המזרח המחמירים שלא לערות בשבת מים חמים אל תוך תבשיל הנמצא בכלי ראשון, מכל מקום מותר לערות מים רותחים מכלי ראשון על מים רותחים אחרים הנמצאים בכלי ראשון שאינו על אש גלויה, ודוקא כשמערה המים על תבשיל יש לאסור.

החזרת מים חמים שהועברו לכלי אחר על הפלאטה

נב. אף למנהג הספרדים ועדות המזרח המחמירים שלא לערות בשבת מים חמים אל תוך תבשיל הנמצא בכלי ראשון, מכל מקום אם העביר מים רותחים מן המיחם אל כלי אחר, (ולא הניחו על גבי קרקע), והמים נתבשלו מתחלה כל צרכם עד שהעלו רתיחות, ואף עתה עודם חמים ביותר ובודאי הם עדיין חמים כשיעור חום שהיד סולדת בו, (כשמונים מעלות צלזיוס, שהם מאה ושבעים ושיש מעלות פרנהייט), מותר להניח כלי זה על גבי אש מכוסה בטס של מתכת או על גבי פלאטה חשמלית.

ומכל מקום דוקא במים יש להקל בזה למנהג הספרדים, אבל בתבשיל לח, כגון מרק, שיש לחוש שעל ידי כך ישתבח וייעשה טעמו טוב יותר, אם הועבר לקדרה אחרת יש להחמיר שלא להחזירו לאחר מכך על גבי אש מכוסה או על גבי פלאטה חשמלית, ואפילו נתבשל כל צרכו ועודנו חם ביותר כשיעור חום שהיד סולדת בו, ולא הניחו על גבי קרקע. ומכל מקום למנהג האשכנזים המחמיר בזה בין במים ובין במרק תבוא עליו ברכה.

למה לדבר?

בשבת-קודש פרשת ויצא, ישב הצדיק רבי מרדכי מלכוביץ' בשולחן השבת עם תלמידיו פעם, ולא אמר דברי תורה כמנהגו בכל שבת.

תהה על כך תלמידו רבי שלום, אב בית-דין של וילייקה, ושאל את הצדיק לפשר שתוקתו. השיב הצדיק: "פרשת השבוע מספרת על עיסוקיו הגשמיים של יעקב אבינו – אכילתו, שתייתו, משאו ומתנו ואפילו הערמומיות שלו – וכל זה נעשה חלק מהתורה. הרי למדנו, שגם מעשים גשמיים של יהודי, כשהם נעשים לשם שמים, הם בבחינת תורה, ואם – כן, לשם מה לדבר?"